

findes en Bestemmelse, hvorved Kongen tilsikrer dem, der i Krige tilføes miste visse Lemmer, en vis bestemt Pengesum som Erstatning, eller, naar de ikke havde modtaget en saadan Pengesum, en Pension eller Tilskud til nødtørftig Underhold. Hvorledes denne Pension skulde være og af hvilken Størrelse, er ikke fastsat i Loven; men det er bekendt, at Admiraltietet i de Aar, da vi havde Søkrige, har tilstaaet i Almindelighed enhver Menig, som paa denne Maade blev beskadiget, en Pension af 24 Rbd. om Aaret, eller i enkelte Tilfælde af 36 Rbd. aarligt, og deres Enker 12 Rbd. Disse Bestemmelser synes nu vistnok noget smaalige, men de overtræffes dog i denne Henseende ikke lidet af de Bestemmelser, som gjælde for Landhæren. For Landhæren gjælder der et Pensions-Regulativ, som udkom i Aaret 1834, og som forsaavidt var meget human, som det ikke ubetydeligt forhøiede den hidtil gjældende Pension; men dog naaede det ikke op til højere end en Sats, som har opnaaet en saa sørgelig Berømmelse, af 18 Rbd. for enhver Menig, som blev Invalid. Dersom vi altsaa ikke havde andre Bestemmelser, end dem, som gjælde i Armæens Regulativer, da var det vistnok kun med et tungt Sind, at Krigeren kunde imødesee den Skæbne, som kunde vente ham i Krigen. Saaledes er det dog til Lykke ikke. Da Danmark i Aaret 1801 kæmpede den mærkværdige Kamp paa Københavns Rhed, da opstod der en Enthusiasme i Nationen, hvortil vi først i vore Dage have seet Mage; og da en saadan Enthusiasme gjerne søger sig et eller andet materielt Kjendemerke, saa sammensjød man dengang temmelig betydelige Summer til Understøttelse for de Saarede og Faldnes Efterladte. Disse Summer indfløde dengang i et saadant Maal, at man ikke alene kunde tilsikre de Faldnes Efterladte og de Saarede en meget anstændig Pension, men at man tillige kunde grundlægge et Fond med et ubetydeligt Tilskud fra Regjeringens Side, som fik den Bestemmelse, i Fremtiden at tjene til Grundvold for Pensioner til Saarede i senere Krige. Der blev i den Anledning udfærdiget Regler for saadanne Pensioner, og en Fundats fik allerhøieste Bekræftelse, hvilken i høi Grad vidner om den Omstgt og den sande Interesse, man

viste denne Sag. Der blev truffen en Række af Bestemmelser, som ere i høi Grad billige og humane; og man kan i Sandhed sige, at Danmark ikke har Skam af den Maade, hvorpaa det sørgede for sine Dvæstede fra 1801. Der dannedes altsaa det saakaldte Fond for Dvæstede og Faldnes Efterladte. Dette Fond vedblev i nogle Aar at virke aarligt efter sin Bestemmelse; men allerede i Aaret 1807 fik vi en ny Krig, som varede i 7 samfulde Aar og skaffede os mange nye Invalider. Dengang opstod der vel ogsaa en stor Enthusiasme i Nationen, men det materielle Udtryk var et andet. Man søgte da at skyde Penge sammen, for at bygge et nyt Søværn, og Guds-ciernerne fældede Træerne i deres Skove, for at skaffe Staten Erstatning for det, som var den berøvet. Paa Invaliderne tænkte man ikke saameget dengang. Der indkom kun Lidet til dem, og det var derfor nødvendigt, at Staten gjorde yderligere Tilskud, som ogsaa skeete derved, at der blev overladt Fondet en Deel af Priispengene, og at der blev tilstaaet dem visse aarlige Indtægter, som f. Ex. af en Forestilling paa det fgl. Theater, den saakaldte Collect = Forestilling. Imidlertid var Fondet selv med disse Tilskud, ikke istand til at udrede de Forpligtelser, som paahvilede det, og da greb man til det sørgelige Middel at nedsette de engang tilstaaede og høitideligt bekræftede Pensioner (Hør!), selv for dem fra 1801; og Anledningen hertil tog man af den Forandring, som foregik med Møntfoden. Paa denne Maade blev Fondet istand til at holde sig paa Venene, og stod saaledes i mange Aar, indtil det kom til nye Kræfter derved, at der døde endeel Invalider. Først 20 Aar efter Freden tillagde man dem en Forhøielse, som dog ikke naaede til det oprindelige Beløb. Denne Forhøielse kunde altsaa ikke i nogen mærkelig Grad svække Fondets Kræfter, og allerede saa Aar efter denne Forhøielse havde det igjen Overballance. Dette syntes man da ikke at kunne taale; der var nu gaaet en temmelig lang Tid hen siden Krigen, man havde glemt Invaliderne, man syntes at leve i den største Tryghed med Hensyn til en fremtidig Krig, og da begyndte man saa smaat at plyndre Fondet. Først fratog man det de Indtægter, som det